

UTRINKI

ŠOLSKO LETO
2002/05

IZ BOLNIČNE ŠOLE
OŠ LEDINA

MOJA NAJLJUBŠA KNJIGA

Najraje berem pravljice, zlasti slovenske narodne. Od teh mi je najbolj všeč pravljica »Sedem let pri beli kači«. Govori o dečku, ki je padel v jamo s kačami. Vse kače so ga hotele pojesti, a ga je branila bela kača s krono. Ta mu je tudi pomagala, da se je po sedmih letih vrnil domov.

Martin, 4. razred

Knjiga »Mule« mi je zelo všeč, saj rad berem partizanske zgodbe. Zelo sem bil žalosten, ker so lačni parizani ubili in pojedli mulo, ki jim je zvesto služila.

Filip, 5. razred

»Veliki dobrodušni velikan« je knjiga, ki je bila tudi uprizorjena v Lutkovnem gledališču. Všeč mi je prijateljstvo med velikanom in deklico.

Marjana, 5. razred

Lepote Prekmurja in življenje v tej slikoviti, a revni pokrajini je zanimivo opisal Miško Kranjec v knjigi »Povest o dobrih ljudeh«.

Maja, 6. razred

»Francove šolske zgodbe« govorijo o podobnih težavah, kot jih imam tudi jaz. Črke v knjigi so velike, presledki med vrstami so široki, pa še slik je dosti, tako da knjigo hitro preberem.

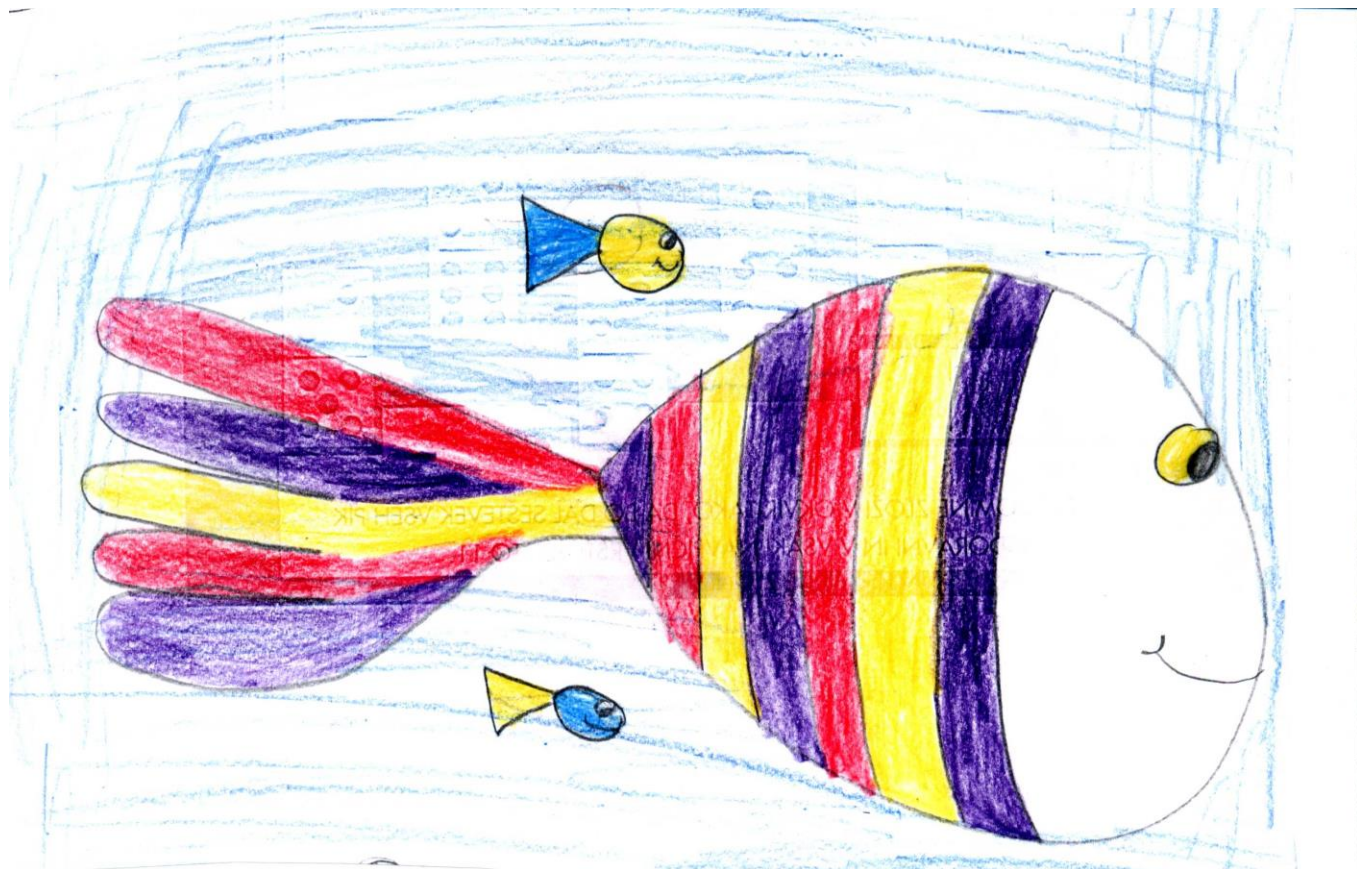
Rok, 2. razred

MOJE RIBE

IMAM DESET MAJHNIH IN PET VELIKIH PISANIH RIB, KI SO ZELO LEPE. HRANIM JIH ZJUTRAJ IN ZVEČER.

Maja, 1. razred

MURI IN PIKA

MURI JE ČRNOBEL PES, KI SE JE VČASIH RAD IGRAL, SEDAJ PA VEČ TEKA NAOKOLI. K NAM JE PRIŠEL SAM IN OSTAL. IMA KRATKE NOGE IN NAJRAJE JE KOSTI, BISKVIT IN PIŠKOTE. ČE NI MAME DOMA, GLASNO CVILI OD ŽALOSTI.

MUCA PIKA IMA BELO KRATKO DLAKO, KI SE HITRO UMAŽE. ZATO JO POGOSTO KOPAMO. NAJRAJE SE HRANI Z RIBAMI IN JABOLČNIM ZAVITKOM. MORAMO JO PELJATI K VETERINARJU, KER JE DOBILA MAČJO BOLEZEN.

Klavdija, 1. razred

MOJ FLOKI IN PUFI

Pufi je moja perzijska muca, ki je črna, siva in rjava. Rada je piškote in sladoled. Spi pri mami na postelji, stranišče pa ima v škatli.

Floki je morski prašiček, ki rad grize. Hranimo ga s korenjem, solato in jabolki. V glavnem je v kletki, le včasih ga izpustim. Ugriznil je moji dve sestri, mene pa še ne.

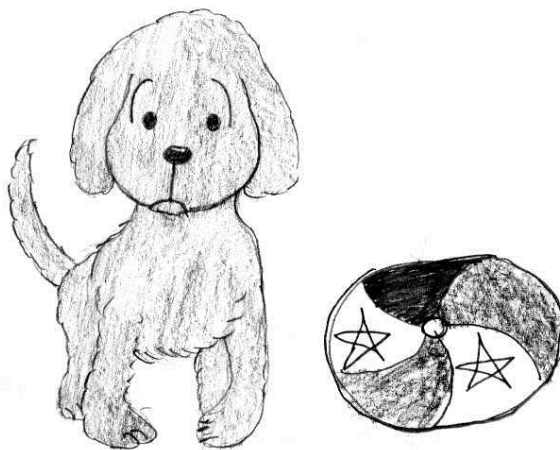
Kaja, 2. razred

MOJA DONA

Že pet let imam škotsko terijerko Dono, ki je čisto bela. Vsak dan jo peljem na sprehod in sva dobri prijateljici. Najraje ima pasjo hrano iz konzerve. Spi s svoji uti na dvorišču. Zelo nerada se kopa.

Anja, 3. razred

SPOZNAVALI SMO ŽIVALI

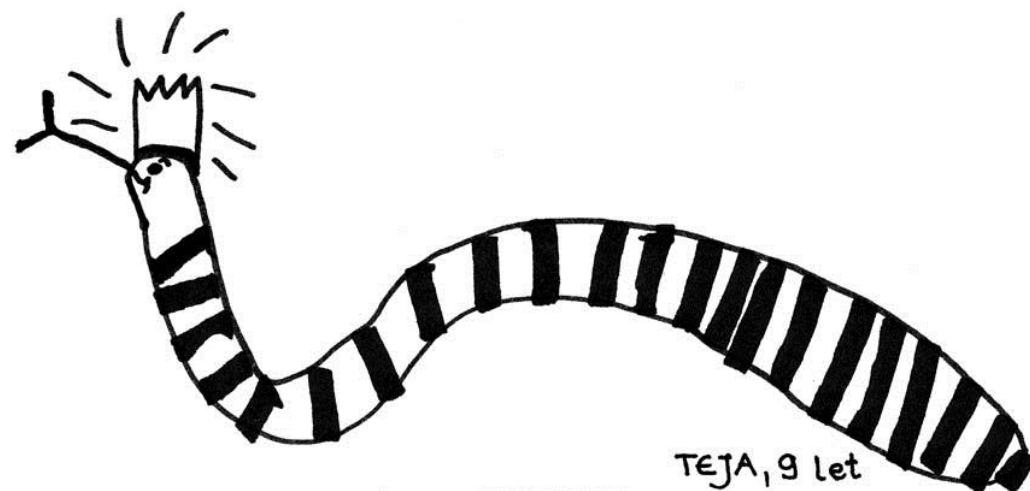
V petek, zadnji dan šole pred jesenskimi počitnicami, smo prvo uro risali, drugo uro pa smo šli v biološki kabinet. Sprejela nas je prijazna učiteljica, ki v šoli uči biologijo. Ko smo vstopili, smo pred sabo zagledali šolske klopi. Učiteljica nam je rekla, naj se usedemo na tla. Medtem je odšla v kabinet, kjer je imela živali. Mi smo sedeli in malo trepetali. Iz kabineta je prinesla paličnjaka. Vsem nam ga je dala v roke, da smo ga lahko občutili. Bil je zeleno rjave barve, telo pa je imel podobno palici. Barva in oblika ga varujeta v naravi. Tudi učiteljica se je usedla na tla in nam začela razlagati o njem. Paličnjak izleže 20 in več jajčec. Rad je rastline. Ko se znoči, začne plezati po posodi. Imela sem ga v rokah in precej je žgečkal. Zelo je lepljiv. Ko ga je učiteljica hotela vzeti iz roke, se je lepil. Nato ga je odnesla in nazaj v akvariju prinesla indijske polže.

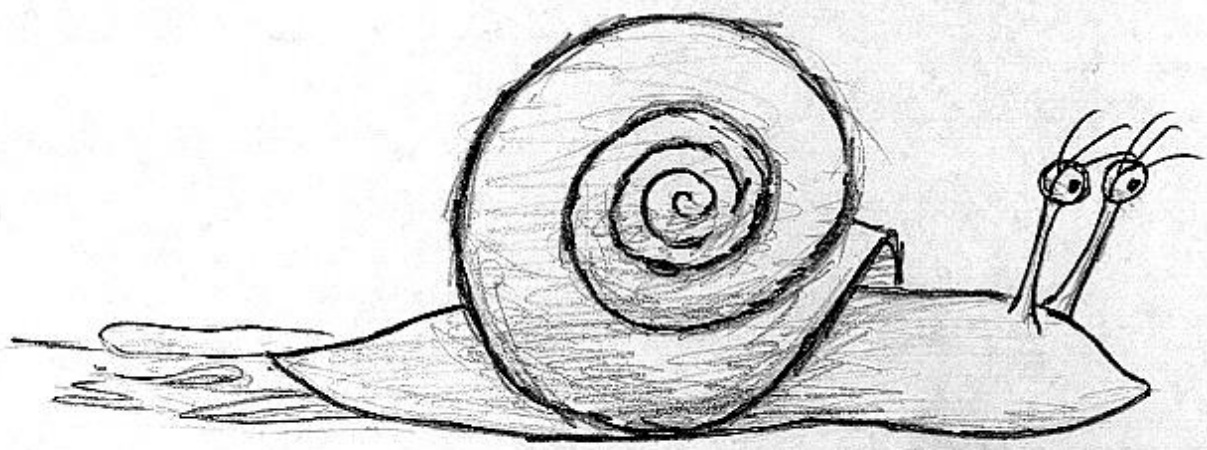
Ta vrsta polžev je največja na svetu. Je rastline in razno zelenjavo. V akvariju so imeli polži zemljo humus. V njej je bilo tudi veliko jajčec. Učiteljica je iz akvarija vzela največjega polža. Težak je bil okoli 85 dag. Potem smo ga lahko prijeli. Polž je imel hišico, podobno školjki. Ko je polž majhen, je samček, ko pa je starejši, pa postane samička. Učiteljica nas je razveselila, ko nam je rekla, da se bodo po počitnicah iz jajčec izlegli majhni polži. Indijski polž rad je hišno fasado, da je njegova hišica trdnjša. Učiteljica mu je dala v akvarij del ometa, ki ga imajo v kletki kanarčki.

Potem je bil čas za zadnjo žival. Vsi smo mislili, da bo iz kabineta prinesla vrečo, v kateri bo kača. Vprašala je, kdo si upa s svojo roko poseči v vrečo in ugotoviti, kaj je notri. Oglasili so se trije učenci: Valon, Žiga in Ana. Valon in Žiga nista ugotovila, Ana pa je neznano stvar potegnila iz vreče. Bila je kuruza. Učiteljica je povedala, da ima kuruza z naslednjo živaljo povezavo. Končno smo ugotovili, da je to kača. Iz kabineta je prinesla ameriško poljsko kačo. Nosila jo je v rokah. Rekla nam je, naj nas ne bo strah, ker kača to začuti. Kačo je položila na tla. Ta je lezla proti meni, zato jo je učiteljica prijela. Barvo kože ali obleke je imela oranžno. Veliko je sikala z nosom. Kača ima na koncu preklan jeziček. S tem si pomaga zajeti več zraka za preživetje. Prehranjuje se z mišmi. Učiteljica ji velikokrat da miš. Zdaj jo varuje, ker je kačina lastnica na potovanju. Nas pa je zanimalo, kako lahko poje celo miš brez grizenja in kako dolgo jo prebavlja. Učiteljica je povedala, da se kači razširi ugriz, miš pa prebavlja teden dni. Kačo nam je dala na glavo, med lase in za vrat, tudi pobožali smo jo. Ni imela hrapave in mastne kože. Dolga je bila približno 4 dm. Kača spusti iztrebke iz repa.

Sredi pogovora nas je zmotil šolski zvonec. Ura je bila končana. Zahvalili smo se in odšli nazaj v svoj razred. Vsi si želimo, da bi šli še kdaj v biološki kabinet.

Neža Ulčar, 5. razred

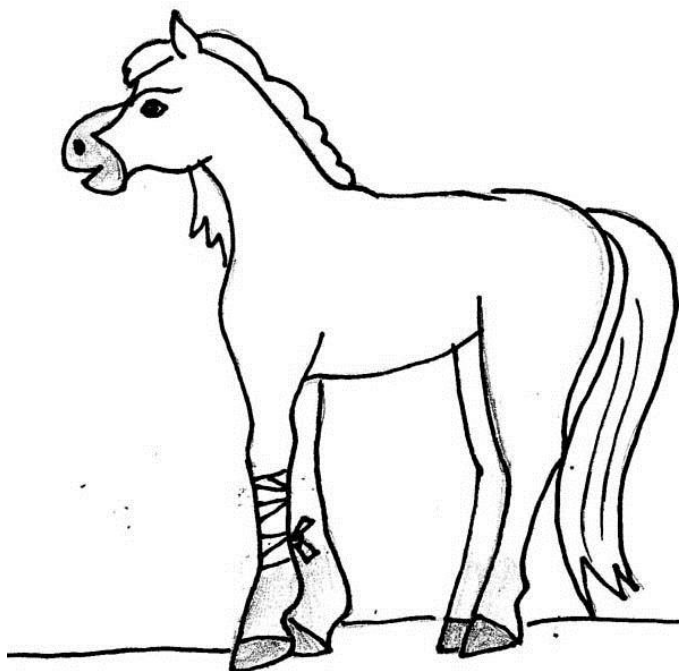
BENJAMIN BECI, 8.r.

KONJ NA TEKMOVANJU

Živela je punčka Kristina, ki je imela konja Viharja. Nekega dne prejme z Urada za šport obvestilo. Vabili so jo na tekmovanje v jahanju. Kristina je pripravila Viharja in odjezdila proti športnemu parku. Cilj tekmovanja je bil, prijezditi brez napake v sredino parka. Kmalu je prišla na vrsto Kristina. Morala je preskočiti zapreke, pobrati rože in paziti na smerokaz. V drugem delu pa je morala jezdit v hrib in teči čez vodo. Kos, galop in korak je obvladala in tudi vso opremo je imela. Tretji del pa se je odvijal kot labirint. Kristina je prišla na cilj in podrla vse rekorde. Župan ji je čestital. Vihar je dobil okrog vratu zmagovalni venec, Kristina pa zlato medaljo. Ponosna sta šla na sladico. Vihar je dobil korenčkovo torto, Kristina pa sladoled.

Klara Štumpfl, 10 let

Lara Ješe, 7. razred / 9

ŽIRAFICA METKA

Nekoč je živela mala žirafica Metka. Vendar pa Metka ni bila takšna kot navadne žirafe, namreč, imela je krajši vrat. Druge žirafe so se ji vedno smejale, ker ni dosegla drevesnih listov, ki jih je tako rada jedla. Nekega dne pa se je Metka odločila, da jih bo vendarle dosegla. Znova in znova je poskušala. Meseci so minevali, Metki pa še vedno ni uspelo doseči tistih sočnih listov. Nekega dne pa se ji je le posrečilo. Poklicala je druge žirafe, da jim pokaže, kaj zna. Žirafe kar niso mogle verjeti svojim očem. Postale so zelo ponosne nanjo. Tako je mala Metka dosegla to, kar si je vedno želela, in še več.

Kaja Krašnja, 1. letnik

PRAZNOVANJE ROJSTNEGA DNE

Rojstni dan je nekaj čudovitega. Zelo rad ga praznujem. Imel sem ga pred kratkim. Povabil sem deset prijateljev. Zelo smo se zabavali in veselili. Dobil sem lepa darila. Igrali smo se različne igre, kot so: računalnik, košarka, game boy in pirotehniko. Med spuščanjem različnih petard sem si opekel prst. Hitro sem ga dal pod vodo. Zelo me je peklo, mami pa mi je govorila: »A te kaj boli, srček?« In to pred vsemi prijatelji, zato me je bilo sram. Prijatelji so mislili, da bo zabave konec. A kljub nesreči se je vse dobro izteklo.

Čeprav smo vsi zelo uživali, so morali prijatelji ob določeni uri domov. Malo mi je bilo hudo, ker bo rojstni dan spet šele čez eno leto. Vseeno pa sem zaspal z lepimi občutki.

Urban Grm, 4. razred

Petra, 13 let

POMLAD

Zunaj je bilo toplo spomladansko vreme in ptički so prepevali svoje melodije. Kar lepo je bilo poslušati ptičji koncert in se smejati toplemu soncu. Vse je bilo kot v raju. Zagledal sem gnezdo, v katerem sta žvrgolela dva majhna ptička. Pela sta tako lepe melodije, da je človek ob poslušaju pozabil na vse stvari v življenju. V tako lepem raju sem zaspal kar v gozdu. Prepustil sem se prijetnim sanjam in rahlemu vetru. Zbudil sem se šele ob mraku in stekel proti domu. Starša sta bila v skrbeh, ko pa sem jima vse razložil, je bilo spet vse v najlepšem redu.

Klemen Zupan, 4. razred

POMLAD

*Kako je lepa ta pomlad,
narava oživi svoj zaklad.
Zapiha veterc prek livad,
se v grmu oglasi strnad.*

*O, glej, trobentico rumeno,
ki travico krasi zeleno,
in vrbo, z mačicami okrašeno,
siničko v zraku prerojeno.*

*Kako bi stekla preko trat,
šla na potoček bi veslat,
to čas je, ki imaš ga rad,
kako je lepa ta pomlad.*

Neža Ulčar, 5. razred

KO ZRASTEŠ ZA TRI GUMBE

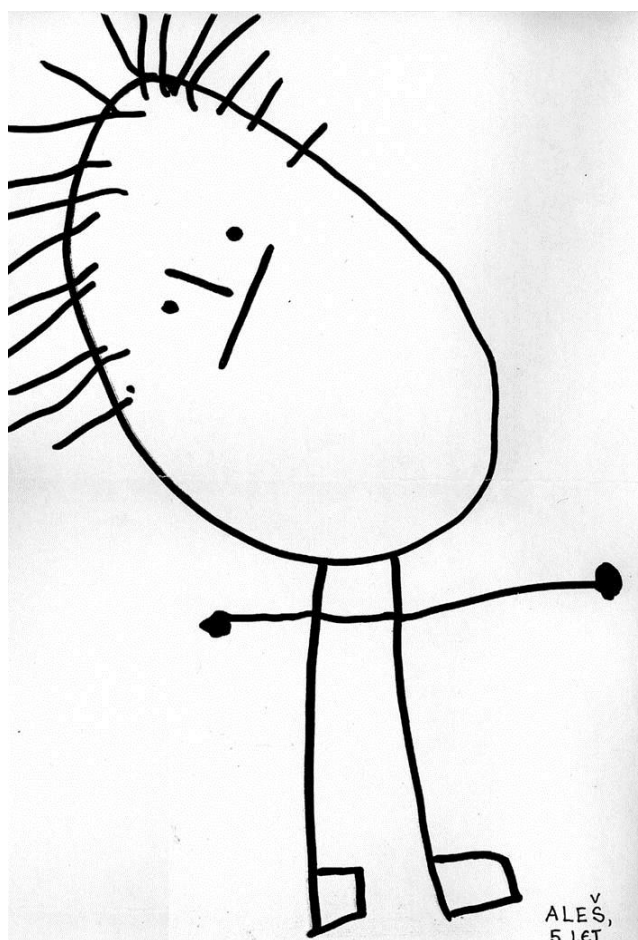
Majhen fantek je stanoval v visoki stolpnici sredi mesta. Bil je zelo priden. Pomagal je mami pripravljati krožnike in vilice. Mama je bila nanj zelo ponosna. Ko je bila noč, je šel spat. Zjutraj se je odpeljal s kolesom v trgovino po kruh. Prinesel ga je mami. Mama je bila zelo vesela.

Naslednji dan je deček odšel v šolo. Pisal je vse, kar je naročila učiteljica. Dobil je kar veliko domače naloge. Malo se je ustrašil. Šel je domov in prosil mamico, če mu pomaga napisati nalogo. Skupaj sta naredila vse, kar je bilo potrebno. Ko je prišel v šolo, je imel vse prav. Učiteljica je bila zelo zadovoljna. Tudi fantek je bil zadovoljen in vesel. Ko je prišel domov, je mama videla dobro oceno in ga je pohvalila.

Pocrkljala je svojega sina. Ko je bila noč, je igral igrico in gledal televizijo z očkom in mamo. Za fantka je bil to zelo odličen dan.

Naslednji dan so v šoli pisali narek. Vse je napisal brez napake. Učiteljica ga je zelo pohvalila in mu dala odlično oceno. Fantek se je zelo razveselil in je oceno pokazal vsem fantom. Ko je prišel domov, je šel k mami, jo objel in ji pokazal najboljšo oceno – pet. Oče ni mogel verjeti, ko je prišel domov. Sina je objel in mu dal nagrado. Dogovorila sta se, da bosta skupaj odšla v Ameriko. Tam se bosta tudi kopala.

Pino B., 4. razred

MIKLAVŽEVANJE

Miklavžev dan sem dočkala v bolnišnici. Z mamico sva delali zjutraj nalogo do miklavževanja.

Zbrali smo se ob enajstih. Opazila sem veliko pisanih vrečk z darili. Najprej nas je pozdravil Tof s harmonikarjem, Rebeko Dremelj, Romanom Končarjem in znanim smučarskim tekačem. Harmonikar Miha je svetovni prvak in zelo dobro igra na harmoniko. Rebeka je s svojimi plesalkami zaplesala in zapela. G. Končar je prinesel zgoščenke Pozabljeni zaklad in s Tofom sta se šalila, da ima Tof lasuljo. Ker Miklavža ni bilo, so nam razdelili darila. Prišla je gospa iz BTC-ja in nam podarila šolske potrebščine. Dobila sem prav tako peresnico, kot sem si jo želela. Žito in Kolinska sta poskrbela za obilo sladkarij. Dobili smo zelo veliko daril, še več, kot smo jih naročili.

Jaz sem se zelo zabavala in smejala šalam. Všeč mi je bilo bolj, kot sem pričakovala. Rada bi, da bi se to še kdaj ponovilo.

Karin Mohar, 4. razred

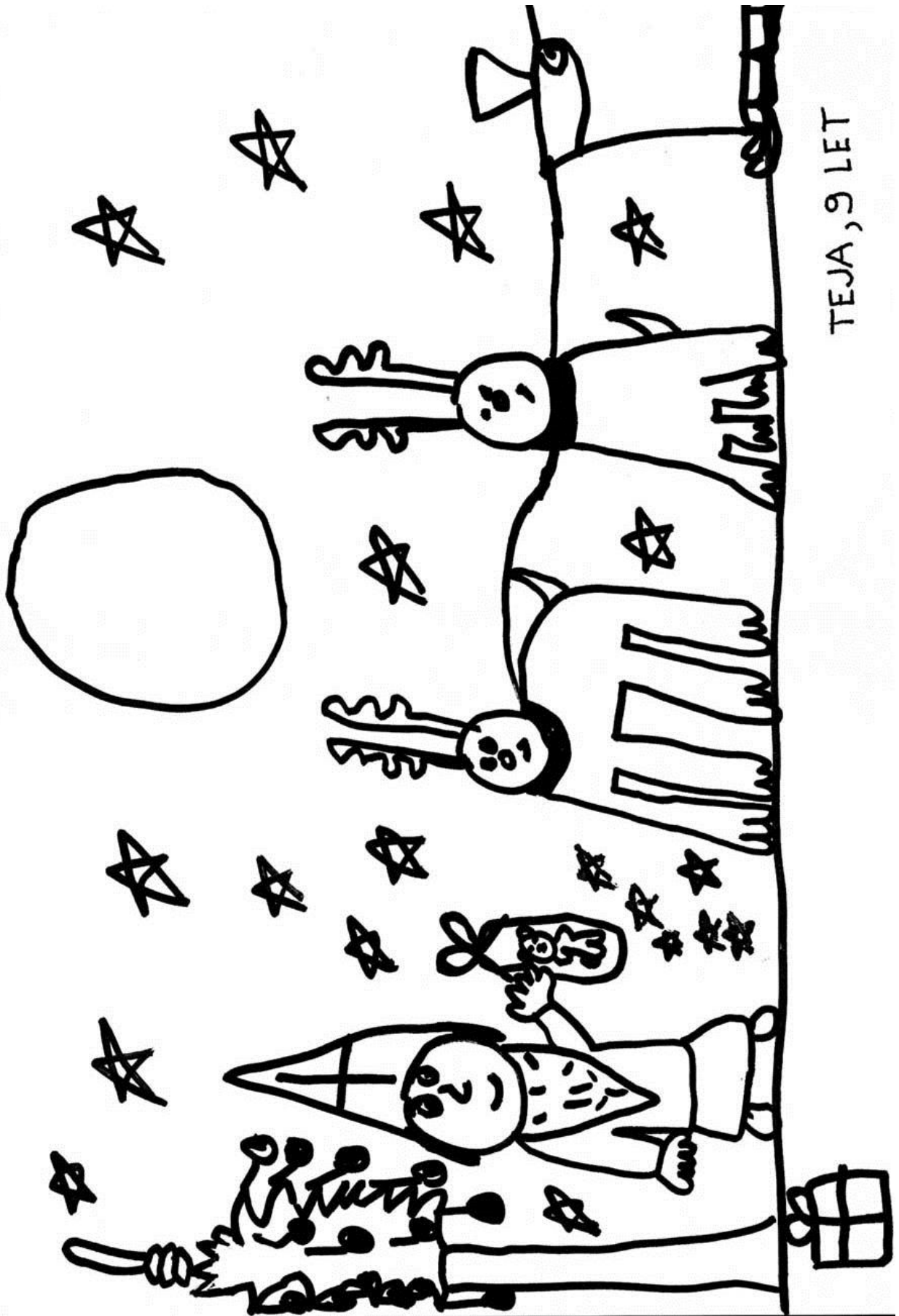
SV. MIKLAVŽ

*Kako je lep decembrski čas,
ko Miklavž pride k nam v vas.
Hiše vse so z lučkami okrašene
in izgleda, kot da so prerojene.
Miklavž me na več mestih obdari,
še največ daril pa se pri mami dobi.*

*Pri vratih moje darilo leži
in tako naša vrata krasi.
Ko ga vzamem izpred vrat,
vidim, da ga ni vzel nagajivi škrat.
Ker vsi nekaj dobimo,
se Miklavžu seveda zahvalimo.*

*Nekateri ne verjamejo v Miklavža,
ker za to manjka jim korajža.
Jaz vanj vedno bom verjela,
saj sem takrat izredno vesela.
Sv. Miklavž me zelo razveseli
in mi praznike bogato popestri.*

Neža Ulčar, 5. razred

TEJA, 9 LET

PLANINE

MIDVA SE ZDRAVIVA NA DERMATOLOŠKI KLINIKI. TUKAJ NAMA JE ZELO VŠEČ. DANES SMO SE V BOLNIŠNIČNI ŠOLI POGOVARJALI O PLANINAH IN IZLETIH V GORE. SEDAJ VEVA, DA MORAMO NA PLANINSKI IZLET VEDNO VZETI S SEBOJ TOPLA OBLAČILA, SAJ SE LAHKO VREME V GORAH HITRO SPREMENI. TUDI MALICE NE SMEVA POZABITI.

IZ REVIJE LOVEC SMO SKENIRALI SLIKE ŽIVALI, KI JIH NAJDEMO V PLANINAH. NALEPILI SMO JIH NA PLAKAT. POBARVALI SMO RISBE GORSKIH ROŽ IN JIH TUDI DALI NA PLAKAT, KI VISI V UČILNICI. VKLJUČILA SE BOVA V PLANINSKI KROŽEK NA NAJINI ŠOLI IN DOŽIVELA MNOGO ZANIMIVEGA NA PLANINSKIH IZLETIH.

Klavdija in Branko, 1. razred

POHOD V GORE

Bil je lep sončen dan, ko smo se s šolo odpravili na Slivnico. Bilo nas je kar veliko. Med potjo smo se večkrat ustavili, se odžejali in prisluhnili učiteljevi razlagi. Prišli smo tudi do hiše, v kateri naj bi nekoč prebivale čarovnice. Učitelj nas je strašil, da nas bodo napadle, zato smo od strahu zbežali. Na vrhu nas je čakala malica in koča s stoli in mizami. Najedli smo se ter se odpravili nazaj. V dolini nas je čakal vroč čaj. Nato smo skupaj odšli v Postojno, od tam pa vsak proti svojemu domu.

Almina Beganovič, 6. razred

ZANIMIVA DNEVA NA DERMATOLOŠKI KLINIKI

V času zdravljenja na Dermatološki kliniki smo imeli tudi pouk v Bolnišnični šoli, ki je bil precej drugačen od tistega v naši domači šoli. Učitelji so nam posvetili več časa, saj smo bili v učilnici le trije. Lahko smo vprašali vse, kar nam ni bilo povsem razumljivo, in tako dobro obvladamo zadnjo učno snov.

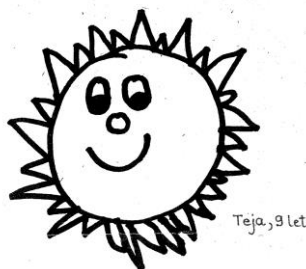
Najbolj sta nam bila všeč naravoslovni in športni dan, ki smo ju namenili goram. Leto 2002 je namreč leto gora, zato je prav, da smo o tej temi izvedeli nekaj več. Na naravoslovnem dnevu smo se med drugim pogovarjali o živalih in rastlinah v gorah, pozabili pa nismo tudi na nevarnosti, ki nam pretijo v slabih vremenskih razmerah. Emin oče je gorski vodnik in se je že večkrat znašel v nevarnih okoliščinah. Na srečo se je vedno varno izvlekel.

Športni dan smo preživeli na oddelku otroške kirurgije, kamor so prišli učenci planinskega krožka OŠ Ledina. Povedali so nam, zakaj tako radi hodijo v planine, in nam zapeli svojo himno. Njihova mentorica nam je pokazala, kaj vse nosi v nahrbtniku, kadar gre v planine. Plezalec Marko je prišel v popolni plezalni opremi. S seboj je imel tudi cepine in vrvi. Nekoč ga je pozimi v gorah zelo zeblo, zato raje pleza od pomladi do jeseni. Povedal nam je, da je njegova prijateljica Maja preživela hud padec na ledeniku, a se ni dosti poškodovala. Res je imela srečo, da ni z glavo udarila ob skale. Ledinci so nam pokazali fotografije z njihovih planinskih izletov in zanimive plakate, ki so nam jih podarili.

Tudi mi bomo ugotovili, če je na naši šoli planinski krožek, in se mu priključili.

Ema in Lara, 5. razred

Gašper, 6. razred

GORSKE DOGODIVŠČINE

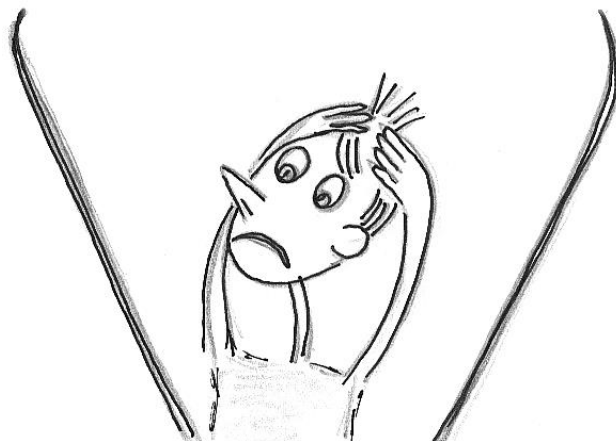
Gore v sebi skrivajo veliko nevarnosti, in tudi čisto navaden smučarski dan se lahko spremeni v pravo dogodivščino.

Neko jutro med počitnicami sem se zbudila v prelep sončen dan. Ker nismo imeli v načrtu nič posebnega, tako lep dan pa bi bilo škoda preživeti doma, sem predlagala, da bi odšli na smučanje. Bala sem se, da mama nad mojo idejo ne bo preveč navdušena, saj smučanje ni njen priljubljen šport. Izkazalo pa se je, da je očitno zelo dobro razpoložena, saj je privolila. Odločili smo se, da se odpravimo na Vogel. Pripravili smo vse potrebno in se odpravili na pot. Ob prihodu smo se takoj zapodili po belih strminah, ko pa se je dan prevešal v popoldan, se je nenadoma začelo oblačiti. Zapihal je močan veter. Kljub nepričakovanemu poslabšanju in pozni uri sem se odločila, da se še zadnjič spustim po progi, ki se imenuje Zadnji vrh. Ta proga je zelo strma in stoji na samem. Mama se najprej z mojo zamisljivo ni strinjala, a je po mojem dolgotrajnem prigovarjanju popustila.

Vsa srečna sem se spustila po progi. Veter je močno pihal, in ker je bilo na nekaterih mestih malo snega, je veter nosil kamenje kar po progi. Ko sem prismočala do polovice, sem ob progi zagledala človeka. Ležal je na tleh in se zvijal od bolečin. Previdno sem se mu približala in ga vprešala, če potrebuje pomoč. Povedal mi je, da je padel in da ima verjetno zlomljeno nogo. Obljubila sem mu pomoč in še hitreje odsmučala v dolino. Ko pa sem prispela do vznožja, kar nisem mogla verjeti svojim očem. Sedežnica je bila ustavljena in ob njej ni bilo več nikogar. Nekaj časa sem strmela v prazno in razmišljala, kaj naj naredim. Sedežnico so predčasno ustavili verjetno zaradi slabega vremena. Odločila sem se, da se peš odpravim po strmini navzgor. Po kakšni uri sem vsa zadihana prispela do vrha. Odhitela sem do gorskega reševalca in mu povedala, kaj se je zgodilo. Z motornimi sanmi sva se skupaj odpeljala do ponesrečenca. Pozneje so ugotovili, da ima zlom noge in zvin zapestja. Ko sem prispela do mame, je bila že vsa zaskrbljena, ko pa sem ji povedala, kaj se je zgodilo, se je pomirila. Mislim, da je bila celo ponosna name, ker sem pomagala človeku v stiski.

Ta dan mi bo prav gotovo še dolgo ostal v spominu. Zapomnila pa sem si tudi to, da je treba včasih le poslušati mamine nasvete in se v vremenu, kakršno je bilo takrat, raje vrniti domov.

Polona Kamin, 1. letnik

Ana Marija Lednik, 5. razred

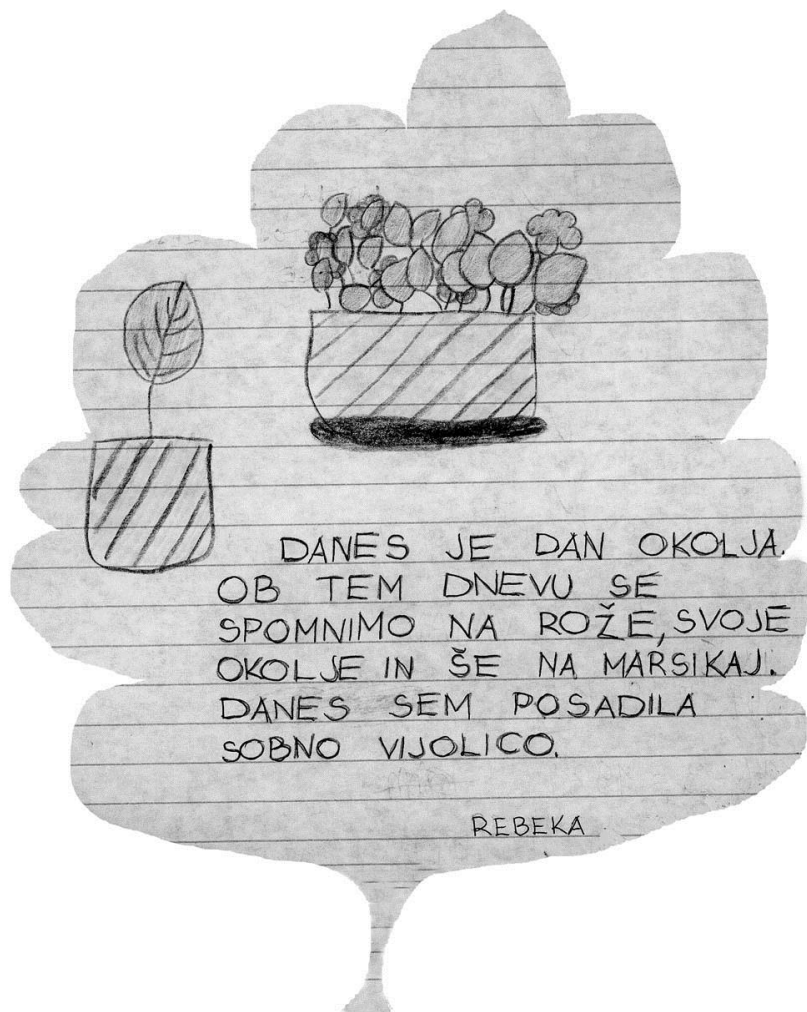
V KRANJSKI GORI

Bil je lep zimski dan, ko smo se s smučarsko šolo odpravili v Kranjsko Goro. Peljali smo se z avtobusom in se vozili približno dve uri.

V Kranjski Gori smo iz avtobusa vzeli smuči in odhiteli na smučišče. Tam je bilo mnogo smučarjev. Razdelili smo se v skupine, potem pa odšli na krogce, ki so nas peljali na vrh.

Z vrha sem videla vso dolino. Komaj sem čakala, da se spustim. Učitelj nam je obrazložil, kako naj vozimo. Postavili smo se v vrsto in se spustili. Počutila sem se super, saj nisem smučala že leto dni. Sneg je bil mehak in vsem v skupini je šlo dobro. Ko smo prismočali v dolino, nas je učitelj pohvalil, nato pa smo pomalicali. Popoldan je bilo še zabavneje, saj smo se na vrh vozili s sedežnico. Ob koncu smučanja smo se zbrali pri avtobusu, vanj zložili smučarsko opremo in se odpeljali domov.

Neža Ulčar, 5. razred

MOJE BIVANJE V BOLNIŠNICI

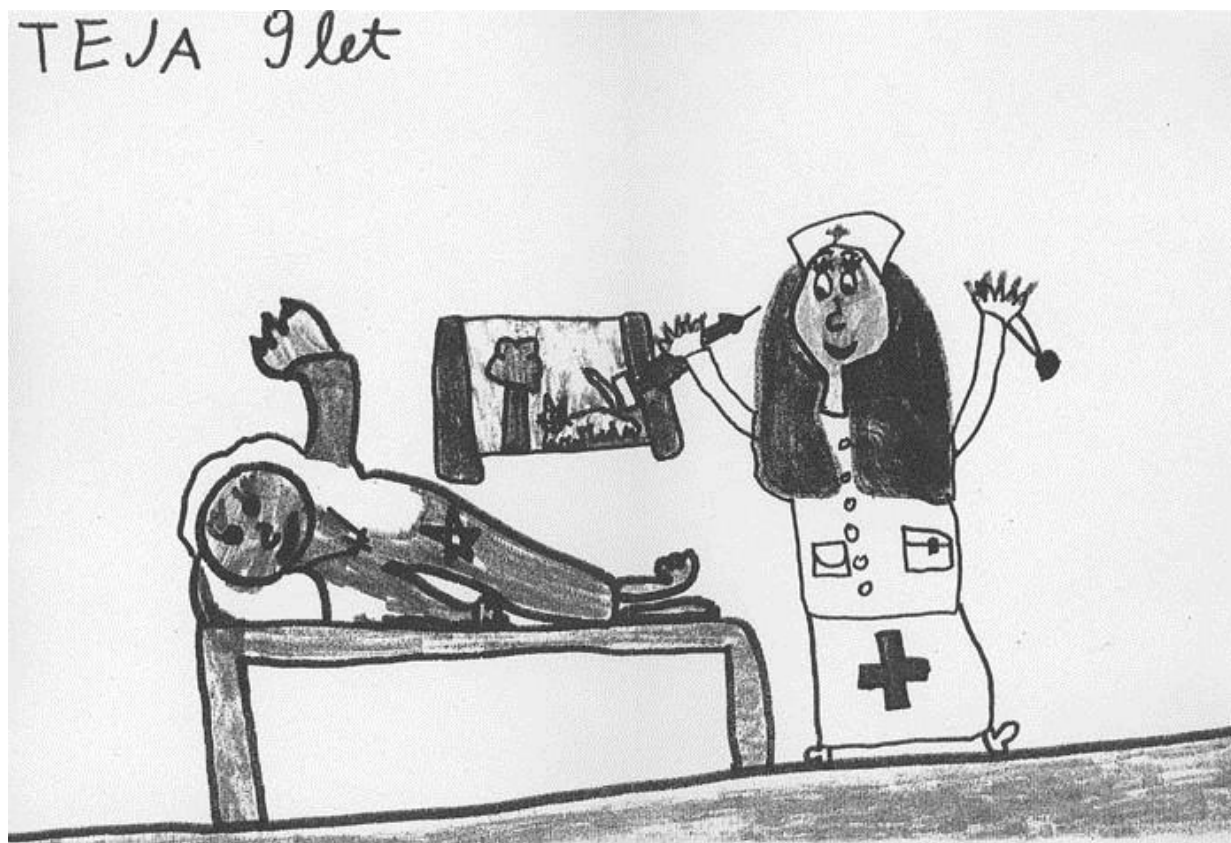
V bolnišnico sem prišla 11. februarja zaradi anoreksije. Pripeljal me je ati. Sprejeli so me zelo hitro, ker je bilo nujno. Odpeljali so me na oddelek C 1, že peti dan pa so me prestavili na oddelek PPO.

Ta dan je bil petek. Spominjam se, da sem cel dan jokala. Na vsak način sem hotela domov, a me niso pustili niti za konec tedna. Na začetku sem bila mesec dni neprestano v bolnišnici. Sestre so mi pomagale pojesti obroke ter me tolažile, ko sem pri tem jokala. Če mi ne bi bilo treba jesti, bi mi bilo v bolnišnici zelo všeč. Vsako noč sem se zbudila ter premišljevala o sebi in svojih preteklih dogodkih. To me je vedno spravilo v obup. Ko se je zunaj začelo daniti, sem jaz navadno šele dobro zaspala, pa sem že morala vstati.

Vsak dan se moram tehtati. Če mi teža pade, mi včasih vzamejo mobi in prepovejo obiske. Takrat sem še bolj žalostna. Zadnjič nisem smela na aerobiko, ki si jo tako želim. Vendar pa sem začela sama pri sebi drugače razmišljati. Ko grem sedaj v šolo, se lahko zelo dobro učim. Ne motijo me več moje grde misli. Lahko se učim in razmišljam o lepih stvareh. Tudi zdravnica je vesela, ker sem začela pravilno razmišljati. Sedaj samo sebe spoštujem in se zavedam, kaj mi daje hrana. Upam, da se bom kmalu pozdravila ter mirno zaživela in jedla, kar mi bo všeč.

Bivanje v bolnici mi na začetku ni bilo všeč, saj nisem vedela, zakaj sem pravzaprav tu. Sedaj, ko pa se tega zavedam, sem vsem, ki mi pomagajo, zelo hvaležna.

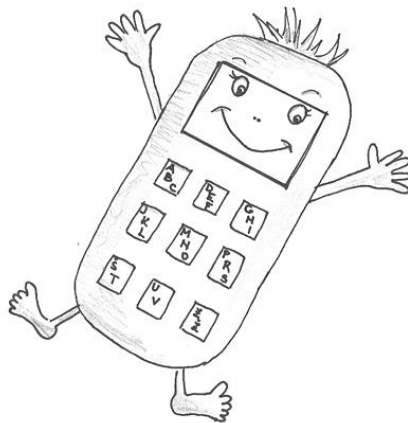
Tina Vukič, 6. razred

V BOLNIŠNICI

Zaradi zdravstvenih težav sem morala za slab teden v bolnišnico. Živim v Celju, zato nad tem nisem bila preveč navdušena. Razmišljala sem le o tem, kaj bom tu počela in kakšen dolgčas bo brez prijateljev. Sem pa pred tem nekaj časa že preživela v celjski bolnišnici, kjer sem se imela zelo lepo. Tam sem spoznala veliko novih prijateljic, s katerimi sem ostala v stiku. Potihem sem si želela, da bi bilo tudi tu tako. Ko sem se malce razgledala naokoli, sem ugotovila, da so tu le otroci, veliko mlajši od mene. K sreči sem kasneje spoznala Petro in Špelo, svoji vrstnici. Z njima se zelo lepo razumem. Sestre tu so zelo prijazne in pozorne. Ustrežejo nam takoj, ko kaj potrebujemo. Najbolj všeč so mi tiste, ki vse spremenijo v hec. Edino, kar me moti, je čas obiskov, ki se prekriva z našim šolskim urnikom. Tako nam za obiske ostane le čas po pouku, ki pa ga je zelo malo. Poleg tega so obiski dovoljeni le osebam, starejšim od petnajst let. V Ljubljani imam prijateljico, staro devet let. Včeraj me je prišla s svojim starejšim bratom obiskat. Ker pa je premlada, nismo smeli v mojo sobo, zato smo morali poklepetati kar na klopici pred vhodnimi vrati. V bolnišnici se mi je zgodilo kar precej lepih stvari, tiste manj lepe pa bom poskušala pozabiti. Mislim, da to ne bo težko, saj jih je zelo malo. Danes, ko odhajam domov, mi je kar težko. Rada bi se zahvalila vsem, ki so skrbeli, da je bilo vse v redu, predvsem medicinskim sestram. Dni, ki sem jih preživela v Ljubljani, ne bom nikoli pozabila. Ostali mi bodo v zelo lepem spominu.

Viktorija Maček, 7. razred

SMS

MOJCA,

V OSEMNAJSTKI ZDAJ STANUJEM,
KER ZDRAVNIKE POTREBUJEM.
TE POZDRAVLJAM, MISLI NAME,
LEP POZDRAV, PA NE OD MAME.

Anja, 12 let

SANDRA,

FOTOGRAFOV SE NE BOJIM,
ZATO V KLINIČNEM LEŽIM.
TUKAJ SLIKAJO ME RADI.
PRIDEM KMALU, ŠE SPOMLADI.

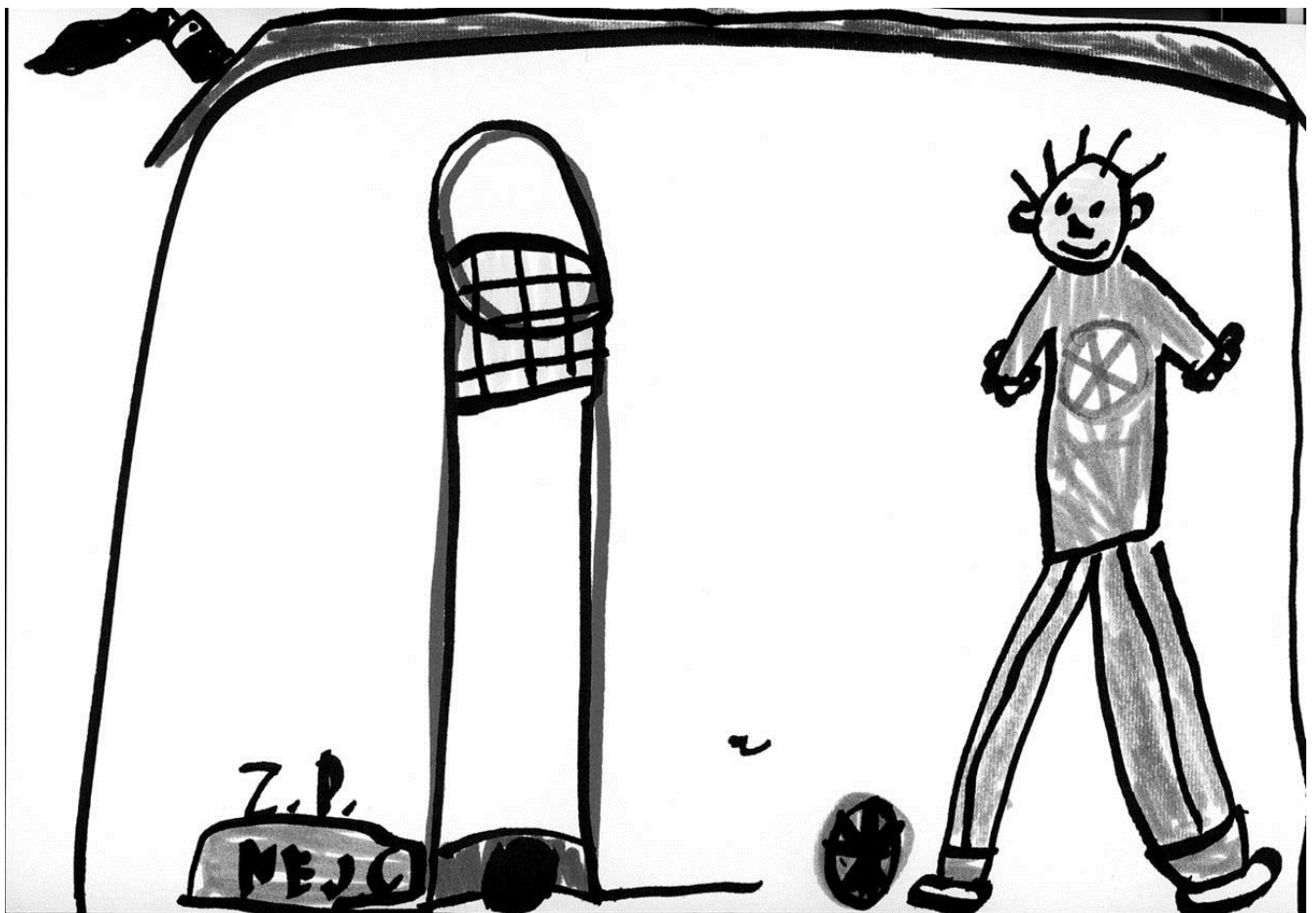
Dragica, 10 let

IMEZISMO ULJIPJADO.

ZADEL SEM NA KOŠ. BIL

SEM ZELO VESEL.

NEJC 2. R. DE VET.

BOLNIŠNIČNE OLIMPIJSKE IGRE

V bolnišnicah je včasih dolgočasno. A tokrat je bilo drugače. V šoli smo izvedeli, da bomo imeli olimpijske igre. Na pripravah so nas učiteljice na oddelku razvrstile v tri skupine. Prva skupina je metala na koš, druga je kegljala, tretja pa metala obroč. Jaz sem metal na koš. Bil sem najboljši, čeprav se mi je tresla leva roka in me je bolel trebuh.

Napočil je čas, ko je šlo vse skupaj zares. Naša skupina se je imenovala Zajčki. Tekmovale so tudi druge skupine. Nam je učiteljica rekla, da moramo po stopnicah prvi, ko se bomo predstavljali. Jaz sem nosil maskoto našega oddelka. Prišli so tudi starši, snemalci s televizije in košarkaša Uniona Olimpije: Danilo Švigič in Mirzat Begič. Igre je vodil športni novinar Igor Bergant. Zapeli smo olimpijsko himno, prižgali olimpijski ogenj in začeli s tekmovanjem. Ko sta bili mimo igri kegljanje in metanje obročev, je prišlo na vrsto metanje na koš. Pri tej igri sem tekmoval tudi jaz in zasedel drugo mesto. Srebrno medaljo mi je podelil košarkaš Mirzat. Ta dan mi je ostal v lepem spominu, predvsem zaradi medalje in prijetnega vzdušja.

Rok Plut, 5. razred

Tanja Pilič, 11 let

MOJA ZGODBA

Kot vsaka najstnica sem tudi jaz živela veselo, normalno življenje. Začela sem hoditi v prvi letnik gimnazije, se zabavala s prijateljicami in se obremenjevala s popolnoma običajnimi najstniškimi problemi. Že od malega sem sicer bolehala za astmo, vendar me le-ta ni motila pri normalnem življenju.

Vse bi bilo popolno, če ne bi nekega dne kot strela z jasnega moja bolezen pokazala zobe. Morala sem ostati v bolnici, kjer so me priključili na dodaten kisik in začeli s terapijo. Ker se stanje ni in ni hotelo izboljšati, je vse okrog mene začelo skrbeti. Zdravniki so začeli z različnimi preiskavami in ugotovili, da pri meni prav gotovo ne gre za čisto običajno astmo, saj zdravila za astmo niso učinkovala, kot bi morala.

Septembra sem bila še trdno prepričana, da bom za svoj rojstni dan prav gotovo doma. Dnevi in meseci pa so neusmiljeno bežali in tudi svoj rojstni dan sem preživela med štirimi stenami bolnišnične sobe. Zdravniki so poskušali z vsemi mogočimi metodami, vendar brez večjega uspeha. Trudili so se z vsemi močmi, za kar sem jim še danes iz srca hvaležna. Še posebej bi se zahvalila dr. Vasiliji Maček in dr. Silvestru Koprivi, ki sta mi vseskozi stala ob strani in se trudila v vseh pogledih.

Bojevala sem se za vsak vdih in komaj čakala naslednje inhalacije, ki mi je vsaj nekoliko ublažila težko dihanje. Ker so bile izčrpane že vse metode zdravljenja, so zdravniki predlagali še zadnjo možnost - presaditev pljuč. V Sloveniji pljuč še ne presajajo, zato sem se januarja odpravila na pregled na Dunaj, kjer se s tovrstnimi operacijami ukvarjajo že kar nekaj časa. Tam so me pregledali in se odločili, da me uvrstijo na "začasno" čakalno listo, v primeru poslabšanja pa lahko pridem na prednostno listo, s katero je bolnik prijavljen tudi pri Eurotransplantu.

Na pregledu sem se seznanila z glavnim kirurgom (dr. Klepetko) in celotno ekipo. Razložili so mi, kako poteka čakanje na presaditev, sama operacija in kakšno je življenje po operaciji. Vsi so bili zelo prijazni in nazaj v Ljubljano sem se vrnila z novim upanjem.

Minevali so meseci. Na srečo sem v bolnici spoznala kar nekaj prijateljev, dobro pa sem se razumela tudi s sestrami in zdravniki, tako da mi je čas kar hitro mineval. Sem pa velikokrat pogrešala dom in družino. V bolnici sem obiskovala tudi bolnišnično šolo. Imela sem zelo dobre učitelje, zato sem se šole kar veselila. Popestrili so mi marsikatero dolgočasno urico v tej ustanovi. Med tem časom pa se mi je stanje tudi velikokrat poslabšalo. Ko se mi je tako nekega dne zopet poslabšalo in je bilo moje življenje ogroženo, so se tukajšnji zdravniki skupaj s kolegi z Dunaja odločili, da me uvrstijo na prednostno listo. Bilo je namreč le še vprašanje časa, kdaj se mi bo stanje zopet tako poslabšalo, da bo moje življenje v nevarnosti.

Velikokrat zaradi težkega dihanja ponoči nisem mogla spati. Zbujala sem se in lovila sapo. V takih trenutkih sem se tolažila le še s tem, da moram biti vztrajna, zdržati do operacije, potem pa bom spet zaživela normalno življenje. V tem času sem zgubila tudi ogromno prijateljev. Zdaj razumem, zakaj star pregovor pravi, da pravega prijatelja spoznaš šele v nesreči.

Minevali so dnevi in kot vsi je prišel tudi ta dan. Dan, ko je nekdo umrl in mi daroval pljuča. Čeprav sem že ogromno vedela o vsem tem, si prej tega občutka nisem mogla niti zamisliti. Ko mi je dr. Kopriva sporočil, da so se našla pljuča zame, kar nisem mogla verjeti, da se to res dogaja meni. Doživela sem popoln šok. Vlile so se mi solze in kar nekaj časa sem potrebovala, da sem prišla k sebi. Ker so bila pljuča od slovenskega darovalca, so kirurgi z Dunaja prišli ponje v Slovenijo in z njimi sem odšla tudi jaz, novemu upanju naproti. Od takrat, ko sem izvedela za pljuča, pa do takrat, ko sem se znašla na operacijski mizi, je vse potekalo zelo hitro. Pomembna je bila vsaka minuta, kajti pljuča ne smejo biti predolgo v mirovanju. Tako sem se nekaj čez polnoč že znašla na operacijski mizi.

Ko sem čez kakšen teden zopet odprla oči, je bila moja prva misel to, da sem preživela. Že pred operacijo sem v to močno verjela in v meni ni bilo niti najmanjšega dvoma, saj je bila moja volja do življenja premočna. V tistem trenutku bi najraje zavriskala od veselja, vendar na žalost nisem mogla izgovoriti niti besede. V ustih sem imela namreč tubus, cevko, ki je bila priključena na aparat za

umetno dihanje. Počasi sem se iz dneva v dan počutila bolje. Kmalu sem spet prvič sedela in prvič hodila. Od začetka sem noge sicer bolj vlekla za sabo kot hodila, vendar sem kmalu zbrala dovolj moči tudi za to. Med bivanjem na intenzivni terapiji sta me obiskali tudi Majda in Ana, medicinski sestri iz Ljubljane, in me tako prijetno presenetili.

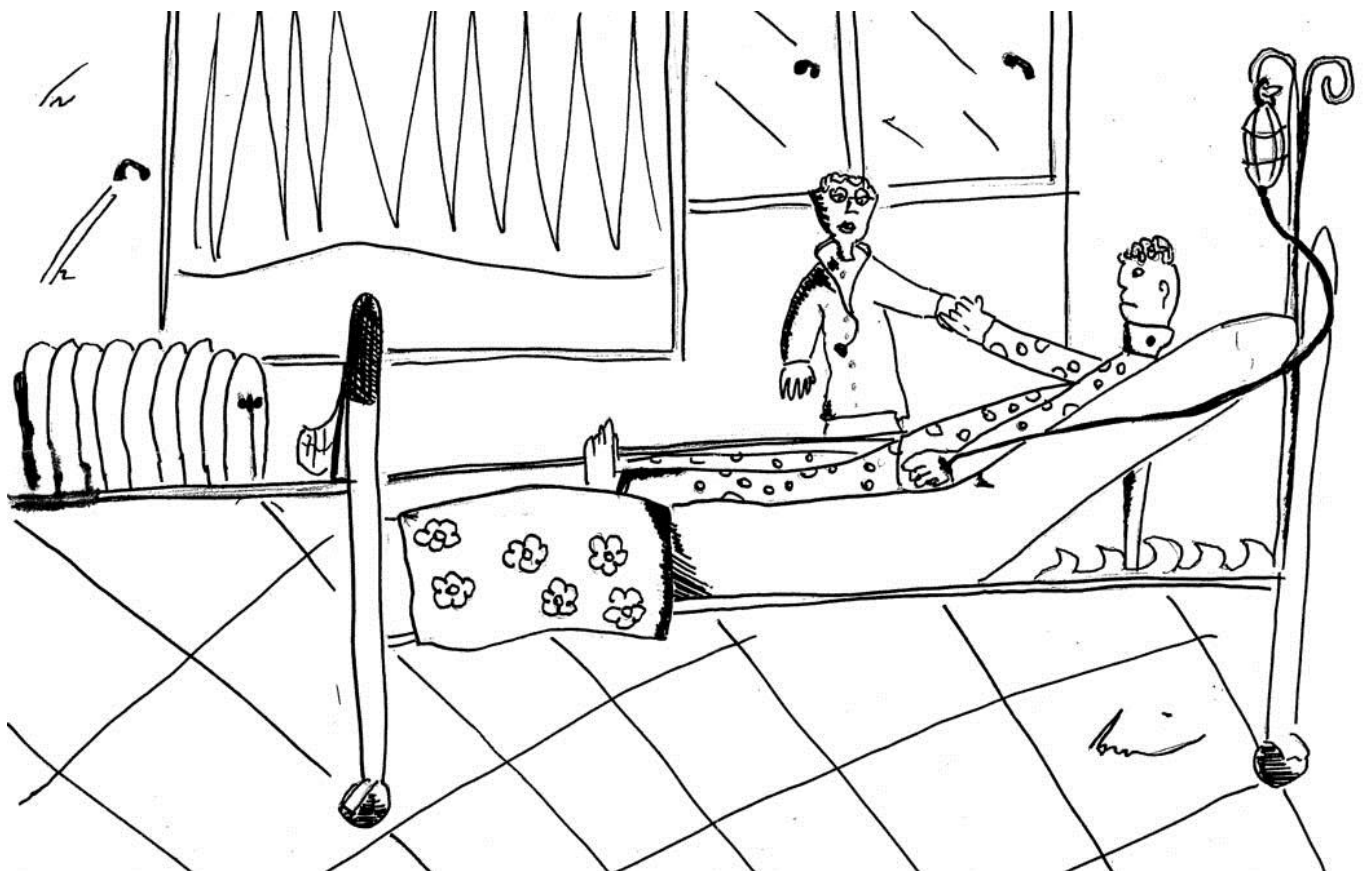
Nova pljuča so se počasi navajala name, jaz pa na njih. Kmalu so me lahko izključili z naprave za umetno dihanje in me prestavili na navaden oddelek otroške kirurgije, kjer sem nadaljevala z rehabilitacijo. Tako se je začelo zame popolnoma novo življenje z novimi pljuči, ki sem jih sprejela za svoja.

Postopoma sem spoznavala zdravila, ki jih je po operaciji kar veliko, saj so nova pljuča v telesu tujek in paziti je treba, da jih telo ne zavrne. Zaradi velikega odmerka zdravil sem se morala soočiti tudi z vrsto slabosti, pomanjkanjem teka in drugimi neprijetnostmi. Vseskozi mi je ob strani stala mama, kateri sem neizmerno hvaležna, saj brez nje prav gotovo ne bi zmogla vsega tega.

Zelo sem hvaležna tudi dr. Klepetku, ki me je s svojimi spretnimi rokami rešil muk in mi omogočil novo življenje. Seveda pa sem še posebej hvaležna svojemu darovalcu, brez katerega vse to ne bi bilo izvedljivo.

Rada bi, da bi se čim več ljudi zavedalo pomembnosti, da nosijo pri sebi kartico DAROVALEC SEM. S tem ko dovolijo, da se jim po smrti odvzame organ, ki ga ne potrebujejo več, omogočijo življenje nekemu, ki ta organ nujno potrebuje.

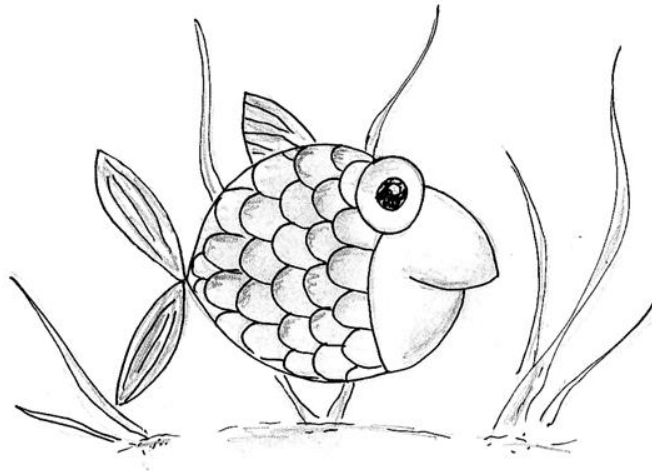
Polona Kamin, 1. letnik

MOJE POČITNICE

Vsako leto se veselim poletnih počitnic, saj jih preživim v Izoli, ki mi je zelo všeč. Rada se namreč potapljam, iščem školjke in se spuščam po toboganu. Seveda pa vsake počitnice prehitro minejo in spet je treba domov. Na srečo stanujem blizu jezera, tako da lahko preživim veliko časa ob vodi.

Nina, 5. razred

MOJE LETOŠNJE POČITNICE

Kot je v naši družini že v navadi, smo se tudi lansko poletje odpravili na letovanje v Medulin. To je izredno lep primorski kraj blizu Pulija na Hrvaškem. Tam z družino letujem že od malih nog, tako da včasih celo pomislim, da je morje le v tem mestu. In zakaj ravno ta kraj? Resnici na ljubo so ga starši izbrali povsem naključno, po nasvetu prijateljev.

Letos pa je bilo to letovanje res nekaj posebnega. Prispeli smo namreč ravno v času najlepšega vremena, ko je bila sezona v polnem razcvetu. Ljudi se je kar trlo, tako da se je bilo potrebno za prosto mesto na plaži že prav pošteno potruditi. Tudi prireditvam ni bilo ne konca ne kraja. Kar naprej se je nekaj dogajalo in nikoli mi ni bilo dolgčas. V dopoldanskem času so se na plaži odvijale razne igre, kot npr. odbojka na mivki, gradnja peščenih gradov ... - tu so se izživelih zlasti otroci. Pozno popoldan in proti večeru so bile organizirane razne tombole z nagradami. Na eni od teh sem celo zadela ogromnega plišastega medveda. Pozno v noč pa so potekali koncerti hrvaških in nekaterih tujih glasbenikov. Na osrednjem trgu je bilo vse osvetljeno in od vseh strani je bobnela hrupna glasba. S sestro in prijateljico, ki sem jo tam spoznala, smo se neverjetno zabavale in skoraj vsak večer »žurale« do jutranjih ur. Bilo je res nepozabno. Vsekakor pa ne smem pozabiti tudi na nekaj kulturnih prireditev, ki smo si jih s starši ogledali. V spominu mi je še posebej ostala slikarska razstava domačega slikarja, na kateri so mi starši kupili izredno zanimivo sliko. Najprej sem mislila, da je na njej upodobljena ogromna školjka, a me je avtor kasneje popravil in povedal, da je na sliki majhen čoln, ki mirno pluje po morski gladini. Čeprav je nisem popolnoma razumela, smo jo vseeno kupili.

Zgodilo pa se je tudi nekaj neprijetnosti, kot npr. takrat, ko so naše sosede oropali. Prav gotovo bi tudi nas, a smo bili ravno takrat v prikolicah in smo mirno kosili. Ta dogodek je bil za nas kar razburljiv in je na nek način popestril bivanje v kampu. Predvsem zato, ker je med otroki vzniknila ideja, da bi se odpravili iskat nesramnega roparja.

Letovanje se je, kot vsaka lepa stvar v življenju, žal, kmalu končalo in morali smo domov. Čeprav kratke, pa so bile to zame najzabavnejše in najrazburljivejše počitnice zadnjih let.

Mersiha Belič, 1. letnik

RAZRED 5. B

*Naš razred je 5. b,
mi glavni smo, to vsakdo ve.
Smo genialci prve vrste,
ne štejemo nič več na prste.*

*Računamo že do milijona,
narišemo vam dva balona.
Zapojemo še pesmic sto,
prometni strokovnjaki smo.*

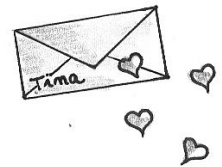
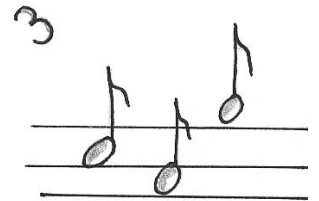
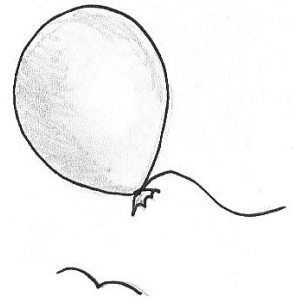
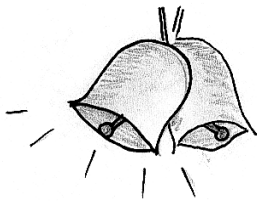
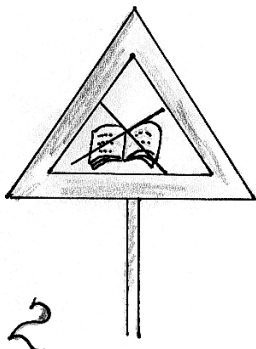
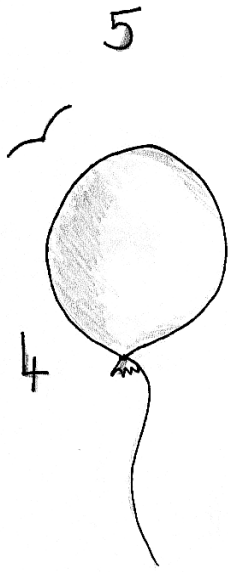
*O pticah se učimo pri naravi,
pri družbi pa o reki Dravi.
Angleško rečemo how do you do,
slovensko pa - kaj delaš tu?*

*Veseli radi smo vsak dan,
čeprav je kdo tudi zaspan.
Včasih smo razposajeni,
nekateri pa kar zateženi.*

*Dvanajst fantov nam nagaja
in štirinajst jim punc ugaja.
Za Valentinovo pisma letijo,
potem pa punce kar znorijo.*

*Ocene v glavnem dobre so,
ta slabe pa popravimo.
Do konca leta se bomo potrudili
in s pridnostjo učiteljice razveselili.*

*Ko zadnjikrat zvonil bo zvonec,
pouka našega zares bo konec.
Preden pa dobimo spričevala,
velja učiteljicam vsa naša naj zahvala.*

1

Neža Ulčar, 5. razred

MAMA

*Prijetna toplina,
iskren nasmeh,
v srcu dobrota,
odtisi na dlaneh.*

*Najlepša beseda,
beseda vseh besed,
ki pravim ti »mama«,
nihče mi je ne more vzeti.*

*Roka, ki boža,
kadar boli,
lepa kot roža,
ki nikoli ne oveni.*

*Kdo me tolaži,
ko v srcu skeli?
Ti me objameš.
Mama, hvala ti!*

Petra Kračun, 1. letnik

TEJA, 9 LET

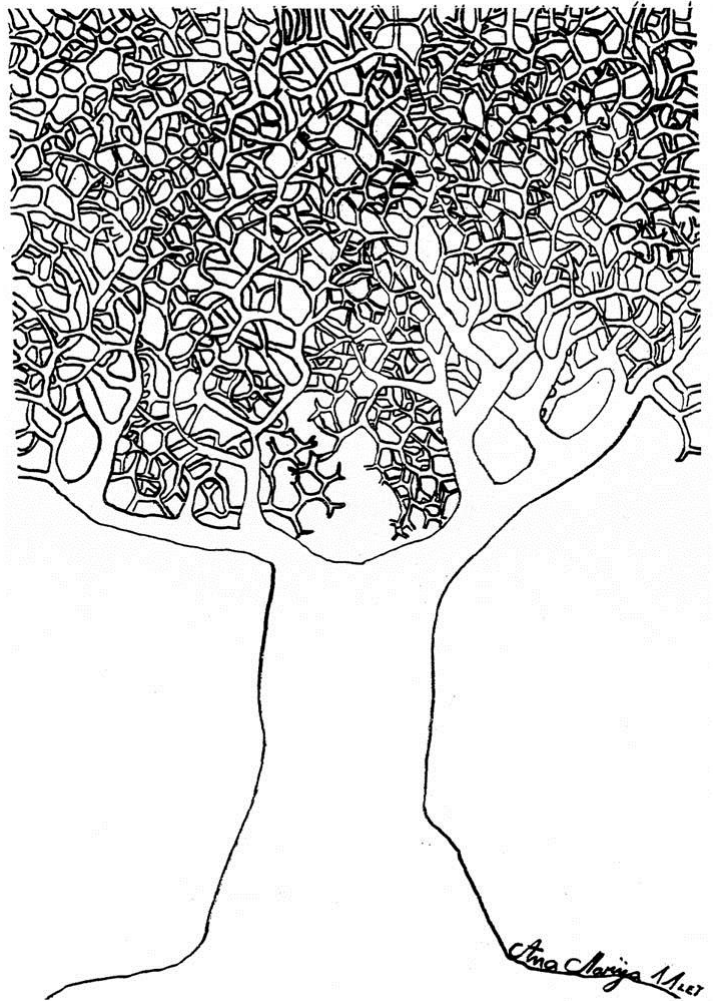
HRAST

*Tam na griču stoji,
osamljen, a ponosen,
da vidi vso vas,
da vidi vse nas.*

*V kratek čas so mu ptice,
ki na njem posedajo,
se v senci hladijo
in neznano pesem žvrgolijo.*

*Tako visok in mogočen,
tako lep in krasoč
gleda na nas,
ko je dan in ko je noč.*

*Hrast, hrast,
le kdo ti je oče,
le kdo je tvoja mati,
kdo te tolaži, ko ne moreš spati?*

OTROCI ULICE

*Na ulicah sedijo,
kanček pozornosti želijo,
kanček dobrote ljudi,
ki se jim v svet mudi.*

*Njim je ulica dom,
njim poje v nevihti grom,
čeprav si tega ne želijo,
a morajo živeti, kakor živijo.*

*To so otroci ulice,
ki živijo iz dneva v dan,
nihče jim ne prisluhne,
vsi bežijo kdove kam.*

Petra Kračun, 1. letnik

LJUBEZEN JE ...

Ljubezem je ptica, ki ljubi
svobodo.

Alina, 14 let

Ljubezem je čustvo
oz. dejanje. Iz ljube-
zni se rodi življenje.
Srečni smo, če
ljubimo in smo
ljubljeni.

Nelly, 14 let

Ljubezem je vez,
ki povezuje dru-
žino, prijatelje in
vse ljudi.

Alina, 12 let

Ljubezem lahko delimo
redno in povsod.

Vsak jo bo z veseljem
sprejel.

Marija, 14 let

Ljubezem so metulj-
čki v kraljestvu.

Samanta, 11 let

Ljubezem je pozitivno čustvo, ki nas
osrečuje. In zato je prav, da ima tudi
ljubezem svoj praznični dan v letu, in
to je valentinovo.

Tamara, 13 let

Ko siceb hitro bije
in sonce vsak dan sije.
Ko nisi na nič jezera,
to je ljubezem.

Luaniša, 13 let

LJUBEZEN

Ko mi oči cvetijo,
ko me lasje bolijo,
vem, da imam hudo bolezen,
ki jo poznamo kot ljubezen.

Takrat je vse tako lepo,
vse je tako pisano.
Čeprav le drugače zvoneč,
zdi se mi še zvonček rdeč.

Petra Kračun, 1. letnik

SPOMIN

Temna noč se nad mesto je spustila,
najsvetlejša zvezda se je na nebu zasvetila.
Jaz pa po mnogih dneh sem se te spomnila,
spet sem začutila, kako nekoč sem te ljubila.

Spet prišli so na dan spomini,
ko sem hrepenela po tvoji bližini.
Ko sem želela dotakniti se te,
ko sem opazovala tvoje nežne ustnice.

Spet sem se spomnila dotikov najinih
in toplote v tvojih pogledih.
Po dolgem času sem se spet spomnila dni,
ko sva bila skupaj le jaz in ti.
Zdaj lahko le zrem v nebo in se spominjam,
kako mi je poleti bilo lepo.
Na temnem nebu se zvezde svetijo.
Ljubim jih, ker me nate spominjajo.

Ko sva skupaj bila, sva jih opazovala, zdaj pa
te ob meni več ni. Ostal mi je le pogled na
nebo in zvezde ter spomin, ki boli.

Viktorija Maček, 8. razred

LJUBEZEN

Ljubezen je lepa,
ljubezen je slepa,
ljubezen je vse,
lepo je živeti, če imaš dekle.

Kadar je v ljubezni vse lepo,
takrat ptički pojo.
In kadar je vse OK,
mi znamo živet' naprej.

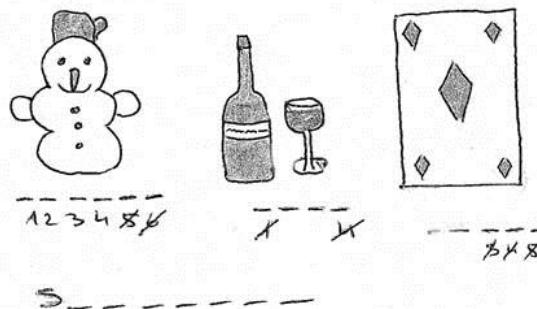
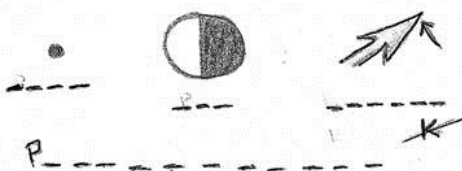
Ljubezen je lahko zlagana,
se pravi, tudi prodana.
Najgrša je lahko kupljena,
lepše je, če je ljubljena.

Klemen Pavlič, 1. letnik

REŠI ME ...

						TI, dam		OZNAKA ZA LJUBJANO	BANJA
	KRAVA DAJE	VELIK ČLOVEK			MNOŽ. OD KRT	MLEČNI IZDELEK		LUKA KOTAR VERIŽICE, PRSTANI...	
MATIJA VOSEK			HOŠKO IME	Ž. IME					
ŽMRZENJE NA VODA				VODNA ŽIVAL					
TEČE PO ŽILAH									
ŽENANKA AVTOHOBILA				VEDIH		ONA IN			
ODPRTINA V STENI					KRUK OB BOLEČINI	TUKAJ IGRALNA KARTA			
			Ž. IME						
PRAVA STEVILKA						NAROBE KOS			

Pripravila Kaja Krašnja, 1. letnik